

Verslag marathon Barcelona

16 maart 2003

Benga Benga Barcelona

Met de goede herinneringen van Madrid vorig jaar nog in het achterhoofd, besloten wij het dit jaar nog eens over te doen in het zonnige Spanje, maar nu in Barcelona.

Helaas viel dat zonnige al meteen in het water. Vertrokken in België onder een staalblauwe hemel en een stralende zon kwamen wij zaterdagmiddag aan in Barcelona onder een dichte bewolking waaruit later op de avond nog een miezerige regen zou vallen.

En dat was nog maar het begin van de kleine miseries die zouden volgen. Het begon op de trein van het vliegveld naar de stad waar Christophe een opgebruikt ticket van 10 ritten weggooide. Bij aankomst in Barcelona bleek dat wij het oud ticket nodig hadden om het station buiten te geraken. Dankzij de charmes en de goede kennis van het Spaans van medeorganisator Hilde (samen met Johan) raakten wij toch nog buiten.

In tegenstelling tot vorig jaar waren er nu geen problemen bij het inchecken in het hotel en konden wij ons onmiddellijk bezig houden met de laatste voorbereidingen voor de marathon.

Als eerste punt op de agenda: het ophalen van de borstnummers. En daar begon de tweede miserie. Tot grote consternatie vond niemand zijn naam terug op de inschrijvingslijsten. Dan maar weer eens Hilde ter hulp geroepen om de kwestie op lossen. Gelukkig had Johan een kopie van zijn betalingsbewijs bij, en na veel palavers in het Engels met een vriendelijk Spaans jong ding en in het Spaans met een oude Spaanse tang, raakten wij toch aan ons borstnummer met bijhorende chip.

Ondertussen was het al avond, en in de regen gingen wij dan maar op zoek naar een restaurant om onze spaghetti of andere pasta te verorberen. Helaas zijn ze in Barcelona blijkbaar niet erg op pasta gesteld, want nergens vonden wij iets dat op pasta leek en het enig Italiaans restaurant in de buurt was gesloten (en dat bleef het voor de rest van ons verblijf). Uiteindelijk werd het dan maar een pizza, en door het slechte weer had niemand zin om een stapje in de wereld te zetten, zodat iedereen tijdig onder de wol zat.

Het eerste werk zondag was natuurlijk zien hoe het met het weer gesteld was. En wonder boven wonder : een stralende zon, helblauwe lucht en een temperatuur van 14 graden. Kortom het was ideaal weer om een marathon te lopen. De tactische besprekingen waren kort en bondig. Philippe ging voor een tijd onder de 3 uur en die moest het dus alleen zien te roeien, en dat deed hij met brio in 2 u 53. De eerste echte groep was die met Johan, Jack, Christophe en mezelf. In die groep vond ik als eerste dat het een tikkeltje te rap ging en na 15 Km liet ik de rest gaan om op eigen tempo verder te lopen. En dat bleek geen slechte zet want uiteindelijk eindigde ik nog als tweede van het viertal.

Johan had goede benen, liep de eerste helft op reserve, en eindigde sterk in een tijd van 3 u 17.

Jack en Christophe hadden blijkbaar te lang Johan willen gezelschap houden, en tussen kilometer 23 en 30 moesten zij een voor een afhaken en werden door mij nog ingehaald en voorbijgestoken. Ik eindigde dan ook onverwacht als derde van KASVO in 3 u 22, en daar was ik meer dan tevreden mee.

Jack die de volgende was om in groep Johan te lossen haalde de later geloste Christophe opnieuw in en eindigde nog onder de grens van 3 u 30 (3 u 27). Christophe die op het einde zijn traditionele klopploeg haalde die grens net niet en strandde op 3 u 31.

En dat was het wachten op Hilde en Boudewijn. Tot onze grote blijdschap en verrassing duurde dat wachten amper 3 minuutjes en kwam Hilde "fris als een konijn op de plein" pas 4 luttele minuutjes na de kaap van 3u30 over de streep. Wij zijn er nu al zeker van dat zij, en ook Christophe, een der volgende marathons in minder dan 3 u 30 zullen lopen.

Voor Boudewijn verliep het iets minder goed. Onstuimig als steeds moest Hilde hem op kilometer 25 nog intomen, maar dertien kilometer verder was zijn bobijntje af en moest hij Hilde laten gaan. Boudewijn eindigde uitgeput maar tevreden als 7de van de groep in 3 u 41.

Enkel Monique en Luc waren dan nog onderweg, en nog voor een heel tijdje. Monique mocht op doktersvoorschrift niet onder de 4 uur lopen en Luc was solidair. Luc ontbrak nog wat trainingskilometers en kwam volledig leeggelopen hand in hand met Monique en een onbekende Spanjaard na 4 u 11 over de streep. Dat leeggelopen lichaam is uiteraard niet gezond en werd dan maar zonder doktersvoorschrift zo vlug mogelijk bijgevuld met bier en champagne op onze traditionele after marathon party.

Voor Monique begon het echte werk pas na de marathon. Ieder die Monique kent weet dat een marathon in meer dan 4 uur lopen voor haar maar een trage duurlooptraining is, en dus konden wij haar zonder gewetensbezwaren onmiddellijk aan het werk zetten.

Eerste klant was Hilde met blaren "als eieren zo groot" zoals Jantje die pruimen zag hangen zou gezegd hebben. En ook Philip had verzorging nodig aan voeten en benen.

Monique werd meteen gebombardeerd tot officiële kinesiste van de KASVO lopers en zelfs tijdens de post-marathon party, waar Lefe en Champagne vlot door de keel gingen, nam zij bijna ieders benen onder handen. Ook de volgende dagen had zij een vaste klant aan Pieters, al verdenk ik die laatste toch wel van een beetje komedie, want op de onverwachte uitspatting dinsdagnacht was van enige stramheid niets te merken. En onverwacht en ongepland was het feestje wel. Het begon allemaal met een blauw vestje dat iemand de vorige avond in een bar had laten liggen (met of zonder voorbedachte rade is nog een vraagteken), en dus moesten wij wel terug. Toen wij na enige uren de bar verlieten botsten wij op een schoon "konijn"

uit Waregem dat in Barcelona studeerde en logeerde in het pand naast de bar. Zo een gelegenheid om het lokale nachtleven met gratis gids te leren kennen konden wij uiteraard niet laten voorbijgaan. En het werd een zware nacht waarvan de gevolgen bij sommigen de volgende middag nog duidelijk te zien waren, en ook een onbekende clochard zal aan die nacht (eigenlijk was het al bijna morgen) geen al te beste herinnering overhouden. Maar dat is een ander verhaal en totaal ongeschikt voor publicatie (al is ondergetekende Marc voor een paar Wittekens misschien wel bereid om uit de doos te klappen). Gelukkig voor iedereen was de video reporter Gerard die avond uitzonderlijk zonder camera op stap, en dus zijn er geen bezwarende beelden geschoten.

Van andere exploten zijn er wel beelden, zoals van Christophe zijn onverwachte duik in de Middellandse zee en de daaropvolgende ministriptease op de bus om zijn natte broek te drogen.

Onze cameraman kwam nog bijna zelf op een echte film, want terwijl wij op een gezellig plein een pintje dronken werd daar een filmscène opgenomen. Dus als ooit iemand de film "Les femmes de Mohammed" moest zien, weet dan dat wij op het plein zaten waar een schoon spaans "kornijn" al telefonerend voorbij stapt.

Zoals U kunt lezen is een marathon lopen niet alleen lopen, maar komen er nog veel andere dingen bij kijken. En die andere dingen zijn soms nog de lastigste, maar zeker de plezantste.

De marathon lopen is in feite maar een alibi om die plezante dingen te kunnen organiseren.

Marc Vanmaldegem